

HET LIJK IN HET BOS

Thriller

PETER SCHOENAKER

MICH NOOTEN

Het lijk in het bos

Peter Schoenaker
Mich Nooten

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: Maart 2024

Peter Schoenaker

Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834069-0-9

ISBN Paperback: 978-90-833828-9-0

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Het is in het onlangs aangelegde park aan de rand van de nieuwe wijk, die nu wel zo ongeveer klaar is - de eeuwige hopen zand en de eindeloos af en aan rijdende vrachtwagens behoren tot het verleden. Harold en Julia komen er vaak met Mulan, die daar graag met andere kleuters in de zandbak speelt. De zon schijnt en om de beurt liggen papa en mama even met de ogen gesloten achterover op de plaid, die ze zoals altijd hebben meegenomen. De ander houdt dan een oog op hun dochtertje. Hoewel het volstrekt veilig in het park is en er meer ouders in de buurt zijn die de spelende kinderen in de gaten houden, durven ze toch niet allebei tegelijk te ontspannen. Je weet maar nooit. Het kind is nou eenmaal hun kostbaarste bezit.

Een stel van in de veertig zit vlakbij, op het bankje dat aan de rand van het minuscule speeltuintje staat. Misschien zijn ze nieuw in de buurt, want Julia kent ze niet. Zo te zien hebben ze geen kind bij zich. Je ziet het aan de ogen, die flitsen niet steeds op of zoekend heen en weer.

Mulan komt dan even naar haar moeder toe, omdat ze zand op haar gezicht heeft gekregen. Ze huilt niet en zegt alleen maar: 'Allemaal zand, mama.'

'Kom maar.' Voorzichtig veegt mama met de achterkant van haar hand het zand van haar dochtertjes wangen, om het met een zachte

vinger, die voorzichtig onder haar oogleden strijkt, af te maken.

‘Dank je wel, mama,’ zegt het meisje en ze rent vrolijk terug naar de zandbak.

‘Lief is ze,’ zegt de man vanaf het bankje.

Julia knikt en glimlacht. ‘Een schatje,’ zegt ze.

‘Wij zitten er ook over te denken,’ zegt de vrouw naast de man. ‘Over adoptie, bedoel ik,’ verduidelijkt ze. ‘Hebben jullie haar uit China gehaald?’

Julia en Harold wisselen even een snelle blik. ‘Nee, dat niet,’ zegt zij dan en ze draait zich van de twee af.

Harold staart omhoog, naar de toppen van de bomen die zich zacht heen en weer bewegen in de wind.

Vijf jaar eerder:

1.

Eindelijk, de laatste twee dozen. Ze hebben alle kleding, keukenspullen en andere nuttige dingen al uitgepakt en nu alleen dit nog. De kasten zijn gevuld en het huis is nu zo goed als klaar om in geleefd te worden. Om het nieuwe leven in te beginnen. Alleen in de kast met babykleertjes is nog wat ruimte, maar die zal de komende tijd vanzelf gevuld raken, ze hebben tenslotte nog zes maanden. Harold pakt die twee laatste dozen – eigenlijk zijn het maar doosjes – en draagt ze naar de woonkamer. Op die van hem heeft hij na het inpakken dik en hoekig *memory lane* geschreven, op die van Julia staat in haar ronde meisjesschrift *jeugdherinneringen*. Het was haar idee geweest: 'Ieder één doos en daar stop je alleen je mooiste herinneringen in. Voorwerpen die een herinnering hebben, bedoel ik. En dan gaan we die samen uitpakken als we helemaal over zijn.' Het was natuurlijk om af te komen van al die zoi die ze tot dan toe in hun leven vergaard hadden. Dat moest echt, daar waren ze het roerend over eens: bij deze grote nieuwe stap hoorde ook een grote opruiming, kiezen wat echt belangrijk is en wat niet. Eindeloos veel is er naar de GAD gegaan, zowel van hem als van haar. Weg ermee, weg met het verleden. Behalve dus deze bijzondere items. En het ritueel dat er dan nu op zal volgen, heeft iets plechtigs: hun geschiedenissen zullen zich door de verhalen die

bij deze voorwerpen horen, met elkaar vervlechten. Twee kleine dozen met onbeduidende spulletjes als symbool van een nieuw begin.

Harold is verbaasd hoe weinig moeite het hem blijkbaar kost zijn vorige huwelijk achter zich te laten. Er zit namelijk niets in zijn doos wat daaraan herinnert. Na zijn eerste stiekeme date met Julia, nu een jaar geleden, heeft hij zich al verschillende keren afgevraagd waarom hij zich er niet schuldig over voelde of voelt. Ontrouw is toch iets waar hij altijd maar weinig respect voor heeft kunnen opbrengen. Dat is toch altijd de weg van de minste weerstand. En vervolgens lijkt het ook nog of hij de affaire die hij met Julia had, als een excuus voor een goedkope vlucht uit zijn huwelijk heeft gebruikt. Ook zo voor de hand liggend en cliché. Zijn relatie met Merel was eigenlijk kort na de sluiting van hun huwelijk al gestorven, maar of hij zonder Julia ooit de moed had kunnen vinden zijn vrouw te verlaten, betwijfelt hij. Het is misschien dan ook geen vlucht, maar een redding geworden. En wat hij nu beleeft, is ook bepaald geen treurige tweede poging met een jong ding, zoals je zo vaak ziet. Nee, dit is het echte begin van de rest van zijn leven. Hij heeft nu gevonden waar hij altijd naar op zoek is geweest.

Harold denkt voor de honderdste keer terug aan dat magische moment drie maanden geleden, toen Julia opeens en op een achteloos moment 'we worden een familie, Har,' had gezegd. Dat hij na zo veel jaren kilte en verlangen zijn stille wens van een eigen gezin vervuld gaat

zien worden en dan ook nog met zo'n geweldige, lieve en mooie vrouw, hij kan het haast niet geloven. Wat kan het leven toch onverwachte wendingen nemen. Sinds hij Julia kent, is de klok anders gaan tikken, zoals hij dat noemt. Hij leeft intenser dan ooit en de maanden zijn dan ook voorbijgevlogen als een vakantie, ondanks alles wat er gedaan, georganiseerd, afgesloten en opgebouwd moest worden.

En daar is hij nu. Alles is goed, alles is zelfs perfect. Harold gaat op de bank zitten, tegenover de twee dozen. 'Oké, ik ben er klaar voor,' roept hij.

Julia komt uit de keuken met de theepot en twee bekers en straalt. 'Mooi. Ik ook. Een kopje thee erbij en dan gaan we beginnen. Ik ben benieuwd. Vertel me met die spulletjes alles over je leven wat ik nog niet weet. Dan doe ik dat ook.'

2.

Wat is nou eigenlijk het verschil tussen zijn bewaarde voorwerpen en die van haar, vraagt Julia zich later die avond af. Harold heeft echt spulletjes uitgekozen die hij vergaard heeft, die hem herinneren aan een plek of een periode. Zij heeft meer dingen bewaard die ze associeert met mensen die haar dierbaar zijn of die dat zijn geweest. Misschien spreekt daar een of andere traditionele man-vrouwrolverdeling uit, maar dat maakt haar niet uit. Ze zijn toch ook een man en een vrouw? Wat kun je beter zijn dan jezelf? Ze is intens blij met hem en hoe het tussen hen gaat, na alle eikels en klootzakken die ze heeft meegemaakt. Julia ligt op haar zij in bed met achter zich die regelmatige ademhaling van de nieuwe man in haar leven, waar ze al zo aan gewend is geraakt. Hij heeft vanavond aan een knuffel genoeg gehad om in slaap te vallen en dat is prima. Haar apotheker is in bed bepaald geen saaie man – hij wil misschien de verloren jaren met zijn ex inhalen – maar ze zijn nu ook bezig in rustiger vaarwater terecht te komen en laten zich ontspannen meevoeren. Zo is het en niet anders en zo is het helemaal perfect.

Behalve het onvermijdelijke poesiealbum zitten in haar doos vooral veel foto's van en andere herinneringen aan vriendinnenclubjes. Die van haar eerste zelfstandige vakantie, de hockeymeiden, haar eindexamenvriendinnen en natuurlijk

het jaarboek van haar studentenvereniging. Ze is nooit verder gekomen dan het eerste jaar medische biologie, maar ze is studente geweest en dat telt. Dan hoor je er toch een beetje bij. Het zijn deze meiden uit haar jeugd en studiejaar die zij nu nog steeds haar vriendinnen noemt en Harold heeft zo langzamerhand de meeste van hen leren kennen. Bij het bekijken van de foto's hebben ze samen dan ook hartelijk gelachen om hoe sommige van hen er ooit uit hebben gezien: veel wilder dan ze nu zijn of juist veel truttiger. Of precies hetzelfde. Verder is haar doos met jeugdherinneringen gevuld met wat klein spul: zelfgemaakte kettinkjes, Kinder Surprise-figuurtjes, die ze ooit met haar buurmeisje verzameld heeft, en wat jeugdboeken die haar destijds geboeid hebben. En dan zijn er nog de briefjes die haar eerste vriendje Max ooit in de zijzak van haar jas gestopt heeft, omdat hij zo hopeloos verliefd op haar was. Harold heeft er vertederd naar gekeken en er alles over willen weten.

Hij is sowieso niet het jaloerse type, heeft ze al gemerkt. Is het dat twintig jaar leeftijdsverschil dat ervoor zorgt dat hij niet meer zo de behoefte voelt het haantje te spelen, zoals veel mannen van haar eigen leeftijd dat doen? Hij is zo rustig en stabiel en heeft een geweldig gevoel voor verantwoordelijkheid. Het is iets wat ze nu meer waardeert dan wat dan ook, na haar ervaringen met het losbandige, losse leven dat ze voor hem heeft gehad. Harold is een echte apotheker. Vroeger zou ze hem misschien saai hebben gevonden, nu helemaal niet. Dit nieuwe

leven dat zij met hem heeft en krijgt, is uiterst opwindend, omdat dat het echte leven is.

Tijdens zijn studie heeft haar apotheker ook wel wat avonturen beleefd, weet ze sinds de afgelopen avond weer iets beter dan ze al deed, maar erg wild of dramatisch zijn die nooit geweest. De spullen uit zijn doos – prullaria van over de hele wereld, zou je kunnen zeggen – zijn voor hem slechts aanknopingspunten voor zijn reisverhalen. Hij blijkt als apotheker in opleiding, de belangrijkste tijd uit zijn verleden zoals hij zegt, ongeveer elk werelddeel weleens bereisd te hebben en vanuit elke uithoek heeft hij ook iets meegesleept. Zo is er een namaak oud voodoobeeldje uit Afrika, met een spannend verhaal erbij over de verkoper, een afbeelding van een vuurspuwende medicijnman en een 3D-uitklapbare foto van een krokodil, die hij op zo'n farm in Australië heeft gekocht. Ze heeft een tikje angstig de oude colt bekeken, die hij als middelbare scholier uit de Verenigde Staten heeft mee gesmokkeld. Er hoorde een verhaal bij over hoe hij later in België kogels heeft gekocht om het ding een keer ergens diep in het bos mee te testen. Daar is het nooit van gekomen en zij zal er wel voor zorgen dat dat zo blijft, neemt ze zich voor. Ze hebben straks een kind in huis, beter als dat wapen gewoon weggegooid wordt. Wat haar om de een of andere reden ontroerde, was een fragiel stenen beeldje van een Chinese draak, die vriendelijk naar haar glimlachte. Wat een delicaat kunstwerkje was dat. Helaas was zijn verhaal erbij treurig: 'Ik heb hem van

een goede vriend gekregen, kort voordat hij omkwam bij een auto-ongeluk. In Beijing dus, dat toen nog Peking heette. Wat een drama was dat.' Een verschrikkelijke herinnering bij een prachtig voorwerp dus en gelukkig zit er dus ten minste één ding tussen dat niet in de vuilnisbak thuishoort, wat haar betreft.

Ze is blij dat er niets tussen zit wat aan oude liefdes herinnert, moet ze aan zichzelf toegeven, maar ze is ook verbaasd dat er niet iets tevoorschijn gekomen is wat hem herinnert aan zijn ex. Kun je met iemand getrouwd zijn geweest en daar dan geen enkele leuke of fijne herinnering aan overhouden? Wat verschrikkelijk. Hij vertelt ook nooit iets over dat blijkbaar steenkoude huwelijk. Direct na zijn studie waren Merel en hij getrouwd en meteen was de passie uitgeblust, dat is het verhaal. Meer weet Julia niet en begrijpen doet ze het nog minder. Harold is een lieve en zorgzame man, vrouwvriendelijk als geen ander. Hoe kun je met hem in godsnaam een kille relatie hebben? Al op die eerste dag waarop ze zijn apotheek binnenstapte – waar gedurende zeker een half uur geen andere klanten waren geweest en ze uitvoerig met hem in gesprek was geraakt – voelde ze aan uit wat voor stevig en duurzaam hout hij gesneden is. Toegegeven, die baan als apothekersassistente die ze die middag had gehoopt te verwerven, heeft ze niet gekregen, omdat ze daar niet de juiste papieren voor bezit, maar de apotheker zelf kreeg ze dus wel.

Hij zorgt nu goed voor haar. Ze heeft haar baantje in de chocoladewinkel op kunnen

zeggen, dus als de baby er over een half jaar is, kan ze alle tijd voor hem of haar nemen. Wat een luxe. Ook financieel is Harold zoveel meer waard dan die paar lapzwanzerige vriendjes en mannen die ze vóór hem gehad heeft. Alleen al dit huis is onvoorstelbaar: ruim, vrijstaand, met een flinke tuin en in een prachtige nieuwbouwwijk.

‘We moeten de ruimte hebben. Ik wil geen burens die komen klagen over babygehuil,’ had Harold beslist gesteld.

Nu ligt ze hier in de stilte en de rust, drie maanden zwanger, in hun nieuwe bed, in hun nieuwe huis, in een voor haar nieuwe stad. Alles om haar heen ruikt naar nieuw, naar veilig, naar solide. Hier zullen zij, hij en hun gezin gelukkig zijn, dat is wel duidelijk.

3.

Het sportgebouwtje is weliswaar niet ver weg en ze zouden ook best kunnen lopen – als hij het haar gevraagd zou hebben, dan had zij zeker ‘lopen’ geantwoord – maar hij is zelf nou eenmaal niet zo’n wandelaar en al helemaal niet in een wijk waar nog niet eens alle stoepen aangelegd zijn. Harold heeft dus zelf de knoop doorgehakt en is pontificaal in zijn auto op Julia gaan zitten wachten. Zij wil natuurlijk nog van alles aan zichzelf doen, voordat ze samen naar de buurtkennismakingsavond kunnen gaan en net als iedere vrouw neemt ze daar alle tijd voor. Ze hebben geen haast ook, spreekt hij zichzelf toe, een beetje te laat komen heeft wel wat.

De vrouw die even later naast hem in de auto stapt, zal vele bliken trekken, dat is zeker: modern, vrouwelijk, beschaafd. Sexy maar niet te nadrukkelijk. Ze draagt het jurkje waarin hij haar het liefste ziet: op het eerste gezicht ziet ze er correct en netjes in uit, maar kijk je wat beter en met een bepaalde interesse, dan geeft het strakke kledingstuk niet de minste ruimte voor twijfel over de perfectie van haar rondingen. Alles erop en eraan heet dat in het masculiene jargon. Om haar hals draagt ze de ketting die hij haar heeft gegeven op de dag nadat ze hem ‘het grote nieuws’ had verteld. De blauwe steen past goed bij haar ogen, die ze nu voor de gelegenheid wat extra aangezet heeft. Harold de Veroveraar,

Harold the player, flitst het door zijn hoofd, met een *big smile* op zijn gezicht tot gevolg.

‘Waarom die grijns?’ vraagt ze met een lachje, duidelijk heel goed wetend in welke sfeer ze het moet zoeken.

‘Niks, je bent een koningin,’ antwoordt hij schor.

‘Dan is het goed.’ Met een snelle beweging gespt ze zich in haar gordel.

Nog geen half uurtje later hebben ze al tientallen nieuwe gezichten gezien en minstens zo vaak moeten vertellen wie ze zijn en welk huis ze hebben betrokken.

‘O ja, jullie zijn van nummer twee, dat vrijstaande huis. Met die grote tuin. Geweldig, een van de mooiste kavels.’

Wanneer het officiële deel van de avond een aanvang neemt, met een praatje van een of andere wethouder, buigt Julia zich opeens met een wit weggetrokken gezicht naar Harold toe en fluistert hem in dat ze zich opeens helemaal niet goed voelt worden.

‘Wat dan? In je buik?’ vraagt hij angstig.

‘Nee nee, gewoon misselijkheid. Ik weet het niet.’

‘Kom.’ Hij staat op en loodst haar aan zijn arm richting de uitgang van de kleine sporthal. ‘Pak jij je jas maar, dan rij ik vast de auto voor.’ Ze is de laatste tijd wel vaker misselijk, dat hoort er nou eenmaal bij. En het heeft ook voordelen: helemaal niet erg om te moeten vertrekken daar. ‘Hou je het nog vol tot we thuis zijn?’ vraagt hij even later terwijl ze met een zorgelijk gezicht instapt.

‘Ja, het gaat wel. Het zijn al die luchtjes van zoveel mensen door elkaar heen. Ik kan nergens meer tegen. Maar het gaat wel weer. Ga jij nog terug?’

‘Nee nee, dat lijkt me geen goed idee,’ zegt hij snel. ‘We nemen geen enkel risico.’

4.

Een paar minuten later zijn ze thuis. Zo gauw de auto de oprit oprijdt, springen de lichten onder de carport aan. Dit is de eerste keer dat zij hier in het donker thuiskomt en ze geniet van het vooruitzicht dat ze voortaan nooit meer voor een donkere deur hoeft te gaan staan frunniken met haar bos sleutels, zoals ze dat moest doen toen ze nog in de stad in haar appartement woonde, dat weggedrukt lag in een donkere steeg. Dit geeft een veilig gevoel. Ze ziet dat ze het licht in de bijkeuken vergeten is uit te doen. Stom. Ze stapt uit de auto – het parkeren aan Harold overlatend – om meteen naar binnen te gaan en even rustig op de bank te gaan liggen. De misselijkheid trekt inderdaad al een beetje weg en straks voelt ze zich weer prima, daar twijfelt ze niet aan. Ze opent de voordeur en stapt naar binnen. Heel even, bijna zonder dat ze het merkt, overvalt haar een onbestemd gevoel, een kleine siddering. Is het kou? Een vreemde geur? Ze knipt het licht aan. Als ze door de gang loopt, op weg naar de woonkamer, langs de garderobe, flitst opeens een hand tevoorschijn. Als een haak slaat die zich om haar hals, een harde, grote hand is het en voordat ze kan gillen of schreeuwen, volgt een tweede hand. Die vouwt zich over haar mond en smoort elk geluid. Ze wordt gedraaid en tegen de muur geduwd, hoort dan hoe Harold ook naar binnen stapt, weet haar

hoofd iets naar links te draaien en kijkt in zijn richting. Ze ziet hoe hij rustig de voordeur achter zich sluit en zich dan op de deurmat omdraait. Ze kijken elkaar recht in de ogen en zij ziet eerst niets anders dan verbazing op zijn gezicht. Ja, het is eerst verbazing en dan een combinatie van paniek, angst en woede.

‘Jezus, wie bent u? Wat doet u hier?’ Zijn stem slaat over.

‘*Stay calm,*’ sist het vlak achter haar, dicht bij haar oor.

Harold doet een stap naar voren. ‘Laat haar los!’

‘*Stay where you are,*’ blaft nu de stem naast haar.

Harold bevriest, probeert zich onder controle te krijgen en slaagt daarin, ziet zij. ‘Oké,’ zegt hij schor en hij maakt een afwerend gebaar. ‘Maar doe haar niets. Laat haar gaan.’

‘Goed zo,’ klinkt het wat kalmer naast haar, nu in het Nederlands met een opvallend accent. ‘Als jullie meewerken, komt het allemaal goed.’

De greep in haar nek verslapt, zodat ze zich weer wat terug kan draaien, en de hand voor haar mond verdwijnt, om een paar tellen later gewapend met een glimmend mes weer voor haar ogen te verschijnen.

‘Geen geintjes, anders kijkt ze je nooit meer aan,’ klinkt de stem, nog steeds vlak bij haar.

Julia voelt een hard, groot lijf tegen haar rug botsen en om haar hals slingert zich nu een sterke arm die haar bijna de adem beneemt. Een koude schrik tegen haar wang maakt duidelijk

waar het lemmet van het mes is. Zo wordt ze achterwaarts de woonkamer binnen gesleurd, met korte ongecontroleerde pasjes en half struikelend. Haar hartslag beukt in haar hoofd en in een ooghoek ziet ze hoe Harold haar op afstand voorzichtig volgt, voetje voor voetje, met angst en woede op zijn gezicht. Plotseling wordt ze een stukje opgetild en verdwijnt de grond onder haar voeten. Een moment weet ze niet wat boven of onder is, om vervolgens achterover op de bank terecht te komen.

‘Ga naast haar zitten!’ klinkt het autoritair.

In stilte schuifelt Harold naar haar toe en ploft naast haar neer. Hij tast naar haar handen, pakt haar vast, om steun te zoeken of te proberen haar gerust te stellen, waarschijnlijk allebei. Dan klinkt er een metalige klik en ze blikken op naar de figuur die tegenover hen staat. Ze kijken samen in de loop van een klein, zwart handwapen dat vastgehouden wordt door een grote Chinees, die wijdbeens tegenover hen staat en zwiingend met het wapen afwisselend van de een naar de ander wijst. Het bonzen in Julia’s hoofd wordt overgenomen door een harde piepton, alsof er een alarm in haar hoofd afgaat. Wat is dit? Hebben ze een inbreker betrappt of is er iets anders aan de hand? Harold naast haar – ze voelt en hoort hem zwaar ademen – zwijgt en wacht, waarschijnlijk omdat dat het beste is. Hij heeft natuurlijk gelijk. Ze moet rustig zijn, ze moeten dit overleven, daar gaat het om. Dat is het enige wat telt. Met nog steeds die harde piep in haar oren haalt Julia een paar keer bewust diep adem, in een poging

zichzelf weer onder controle te krijgen, kalm te worden, wat enigszins lukt.

‘Oké,’ zegt de Chinees. ‘We hebben een situatie.’

Hij is lang, groot en zit, voor zover ze kan zien, helemaal onder de tattoos. In zijn nek lijken de grillige tekens van onder zijn zwarte sweater omhoog te kruipen tot aan zijn vage baardlijn. En ook op zijn hand, ja zelfs op zijn vingers, ziet ze tekens staan. Een trouwring ziet ze niet, wel draagt hij aan zijn rechterhand een brede gevlochten zilveren ring. Of die dwarse kras onder zijn linkeroog een tatoeage of een litteken is, kan ze niet goed zien. Terwijl ze hem bestudeert, ziet ze dat zijn blik even door de kamer dwaalt en vervolgens ergens op blijft rusten. Ze kijkt even snel om en stelt vast wat het is waar hij naar kijkt: het is het fragiele drakenbeeldje. Zij heeft het zelf die middag op de schouw boven de haard neergezet en nu trekt dat ding kennelijk zijn aandacht.

De Chinees wendt zijn blik terug en plotse-ling kijken zijn ogen haar strak aan. Ze voelt haar misselijkheid ineens terugkomen, probeert die weg te slikken en kijkt hard terug, zonder te knipperen, alsof ze zich niet gewonnen mag geven. Zijn donkere ogen hebben een intensiteit die haar ondanks alles fascineert, merkt ze tot haar schrik. Terwijl ze dat beschaamd vaststelt, ziet ze zijn blik over haar lichaam glijden. Een rilling loopt over haar rug. Is dat alleen maar angst of is het ook iets anders? Er zit iets bij merkt ze, iets wat ze niet kent van zichzelf.

‘De dame heeft zich mooi gemaakt,’ zegt de Chinees met een lachje.

‘Laat haar met rust, ze is zwanger!’ gromt Harold, terwijl hij half overeind komt.

Met een ruk aan zijn arm trekt Julia hem terug op de bank. ‘Waarom zeg je dat?’

De Chinees knikt even en komt dan traag in beweging. Losjes zwaaiend met het pistool doet hij een paar stappen in hun richting. Julia ruikt sigaretten en steranijs, als hij naast haar bij de bank stilstaat.

‘Naar voren kijken,’ klinkt het als een bevel.

Ze verstijft en hoort de Chinees naast haar zwaar ademen. Van bovenaf verschijnt de loop van het pistool vlak voor haar ogen. Dan, als in slow motion, vult langzaam het hele wapen haar blikveld. Ze ziet de vingers met daarop de Chinese tekens, gekromd om de kolf van het wapen, en ook de zilveren ring glimt voor haar ogen. Dan verschijnt een gekleurde lotusbloem op de gespierde onderarm van de Chinees en haar lichaam schokt even als de loop van het pistool tussen haar borsten belandt. Ze voelt hoe haar jurkje strak wordt getrokken als de man met het wapen langzaam haar decolleté een stukje naar beneden trekt.

‘Ziet er allemaal heel goed uit. *Sure thing.*’

Even streelt hij met het koude staal haar rondingen, trekt dan het wapen weer terug, maakt een onbestemd sissend geluid en loopt achter de bank om naar Harold, die nu wat vooroverbuigt. Waarschijnlijk heeft de Chinees zijn pistool tegen zijn achterhoofd gedrukt, concludeert zij en haar ademhaling stopt.

‘Goed, vrienden,’ klinkt de stem met het vreemde accent. ‘Het was gezellig, maar ik moet nu gaan. Heel belangrijk is dit: jullie houden je mond. Jullie hebben me gezien en dat heeft gevolgen, weet je. Wordt je wat gevraagd, dan hebben jullie mij natuurlijk niet gezien. Dat moet echt. Begrijp je?’

Julia knikt.

‘Merk ik dat jullie toch met wie dan ook over mij gesproken hebben, dan moet ik helaas terugkomen. Begrijp je mijn situatie? Ik kan niet anders, weet je. En ik ben een geduldig mens. Ook na een paar jaartjes weet ik jullie te vinden. Zo’n lekker lijf vergeet ik niet zo snel.’

Daarna wikkelt de Chinees de situatie geroutineerd af, alsof het voor hem de gewoonste zaak van de wereld is en een dagelijkse routine: ze moeten hun telefoons aan hem geven en Harold wordt opgedragen zijn veters uit zijn schoenen te halen. Julia krijgt te horen dat ze op haar buik op de bank moet gaan liggen en vervolgens moet Harold haar polsen en enkels met zijn eigen schoenveters aan elkaar vastbinden.

‘Ontspan maar, schoonheid,’ zegt de Chinees. ‘Zo erg is het allemaal niet.’

Vervolgens wendt hij zich tot Harold en dirigeert hem met zijn pistool terug de gang in. ‘Doe je jas achterstevoren aan en ga dan met je rug tegen de trapleuning staan,’ hoort Julia hem zeggen.

Er klinkt wat gerommel op de gang en ze begrijpt wat er gebeurt: Harold wordt met zijn

jas aan de spijlen van de trap vastgezet. Een standaardtruc waarschijnlijk.

‘Julie telefoons doe ik in het groene brievenbusje aan de straat,’ roept de Chinees. ‘Denk eraan dat dit niet gebeurd is, anders maak je het allemaal alleen maar erger,’ zegt hij nog eens en verlaat vervolgens kalm het huis.

5.

‘Nu kunnen we niet meer bellen. Dat slaat nergens meer op.’ Harold zit de volgende morgen humeurig aan het ontbijt, om zijn gène mee te verbloemen, weet hij, maar dat vermeldt hij er niet bij. Hij vindt dat ze meteen na het voorval toch direct contact hadden moeten opnemen met de politie, maar heeft zich eenvoudig door Julia laten overhalen dat niet te doen, niet in de laatste plaats omdat hij zich schaamde voor zijn passiviteit tijdens het hele gebeuren en zijn paniek daarna. Natuurlijk kon hij weinig doen, dat is duidelijk, maar toch vreet zijn gedrag aan hem. Een man wil nou eenmaal in zo’n situatie zijn vrouw redden van haar belager en dat heeft hij niet gedaan. Sterker nog, zijn emotionele reactie daarna was ronduit kinderlijk, maar die kwam volstrekt vanzelf.

Nadat de Chinees was weggegaan, wist Julia zich vrij vlot te bevrijden uit de veters die Harold natuurlijk niet al te strak had aangetrokken. Toen ze even later zijn jas achter de spijlen weer openknoopte om hem te bevrijden, was hij opeens heftig gaan trillen. Het was een volstrekt fysieke reactie, alsof zijn lichaam zich op dat moment pas realiseerde wat er fout had kunnen gaan. Harold verloor de controle over zijn emoties en barstte in huilen uit, terwijl hij steeds maar weer snotterend bleef vragen of alles oké was met haar en de baby, waarschijnlijk om zijn paniek enigszins mee te rechtvaardigen.

Julia had zijn hoofd tegen haar buik gedrukt: 'Alles is goed.' Ze had hem mee de kamer in genomen, hem weer op de bank gezet en hem gestreeld alsof hij een klein kind was, tot hij bedaarde.

Tegen de tijd dat Harold weer in staat was naar buiten te gaan om hun telefoons te halen, die inderdaad keurig in het brievenbusje lagen, was van de Chinees natuurlijk geen spoor meer te bekennen. Weer terug in huis werd hem pijnlijk duidelijk dat Julia zichzelf beter onder controle had dan hijzelf. Haar idee over hoe ze met deze overval zouden moeten omgaan, toonde heel wat meer beheersing dan wat hij had laten zien. Na het uithuilen had de frisse buitenlucht hem evenwel goed gedaan en iets van zijn masculiene bravoure was teruggekeerd. Er raasde woede door zijn lijf en hij had het gevoel dat hij zich op de een of andere manier moest bewijzen, al was het maar om zijn emotionele uitbarsting van even daarvoor mee te compenseren: 'Ik pik het niet. Ik pik het gewoon niet.'

Julia was inderdaad de kalmte zelf gebleven. 'Je mag in geen geval de politie bellen,' had ze hem ondubbelzinnig te verstaan gegeven. 'Dat gaan we echt niet doen, Har.'

Met een verhit hoofd is hij de discussie aangegaan, meer om stoer te doen dan uit overtuiging en tot zijn opluchting zonder veel te bereiken. In een laatste poging iets van dapperheid te tonen, heeft hij zogenaamd op haar geweten ingespeeld: 'Je wil toch voorkomen dat anderen dit ook moeten doorstaan?'

‘Het is toch goed afgelopen?’ herhaalde Julia nog maar eens, gevolgd door: ‘En daarvoor moeten we dankbaar zijn.’

Hij gaf haar quasi schoorvoetend gelijk. Er was inderdaad niets gestolen en ze hoefden dus ook geen gedoe met verzekeringen in werking te zetten. Zo was zij het die de slotconclusie trok: ‘Aan extra stress met de politie hebben we geen behoefte. We doen dus gewoon alsof er niets gebeurd is.’

Het thema politie was dan misschien daarmee afgesloten, aan de draaikolk van emoties leek bij Harold nog geen einde te komen. Wanneer hij zich ook maar het kleinste detail van wat er had kunnen gebeuren, voor de geest haalde, vlamden de angst en woede weer in hem op. Zo was hij nog een paar keer in haar armen beland en had zij hem steeds weer getroost, totdat alles wat minder heftig werd en in ieder geval de tranen uitbleven.

Hun gesprek had zich in de loop van de avond naar de slaapkamer verplaatst en ook daar bleven ze tegen elkaar pratend het gebeuren steeds maar weer herhalen. Alsof ze elkaar ervan wilden overtuigen dat de kans op een terugkeer van de Chinees bijzonder klein was.

‘Hij is natuurlijk net zo geschrokken van ons als wij van hem,’ zei Julia beslist.

‘Het risico is veel te groot,’ stelde hij. ‘Hij weet dan niet of we misschien wel een alarminstallatie hebben laten aanleggen of een beveiligingsdienst in de arm hebben genomen.’

Zo kwamen ze langzaam weer tot rust. Het was een eenmalige gebeurtenis geweest, dat stond een paar uur later wel voor hen vast. En met het gevoel de angsten bij elkaar te hebben bezworen, beëindigden ze de avond met een flinke vrijpartij.

Die ochtend heeft toch ook wel weer andere gevoelens gebracht. Harold zit daar aan het ontbijt en schraapt zijn mieslikom eindeloos leeg, om zich een houding te geven alsof er niets aan de hand is. Als hij eerlijk is, knaagt de onrust nog steeds. Een bitter knagen is het. Het leven is verdomme opeens veranderd, zo van de ene dag op de andere. Niet te geloven.

6.

Een uurtje later die ochtend – hij is niet naar de apotheek gegaan, wat prima kan door de vaste medewerkers die hij al jaren heeft – pakt Harold zijn telefoon om inderdaad maar eens een bedrijf te bellen dat beveiligingsinstallaties levert. Een alarm kan geen kwaad, al is het alleen maar om af te schrikken. Hij krijgt verbinding, overlegt uitvoerig en staat erop dat er die dag nog een monteur wordt langsgestuurd, wat hem uiteindelijk wordt toegezegd.

Die middag krijgen ze bezoek van de politie, tot hun grote schrik, die ze allebei onmiddellijk en perfect blijken te kunnen verbergen. Er zijn die nacht meerdere inbraken in de buurt geweest en daarom is een groot onderzoek gestart in de hele wijk. De agenten gaan van deur tot deur. Julia neemt het woord en met halve leugens – ‘we zijn eerder weggegaan bij de buurtbijeenkoms, we hebben niks gezien en zijn al vroeg gaan slapen’ – weet zij de politiemannen vlot en gemakkelijk gerust te stellen.

Harold luistert braaf naar haar verhaal en valt haar zo nu en dan bij of vult iets aan: ‘Nee, we hebben ook geen rare dingen gehoord. We waren erg moe en sliepen snel en waarschijnlijk heel erg vast. Het zijn zware en drukke dagen met zo’n verhuizing.’

Daarna zitten ze weer een uur apathisch samen aan de keukentafel, nog steeds de plotse-linge veranderingen in hun nieuwe bestaan

verwerkend. Zijn die er? Zijn er inderdaad grote veranderingen? Of kan het zijn dat ze het voorval over twee weken vergeten zijn en er nooit meer iets van of over horen? Het zou kunnen, maar waarom zijn ze dan allebei zo onrustig?

Door de grote ramen aan de voorkant van hun villa zien ze buiten de buurtgenoten in kleine groepjes met elkaar praten.

‘Kom,’ zegt Harold. ‘We moeten reageren zoals alle anderen dat doen.’

‘Ga jij maar,’ zegt Julia. ‘Ik heb er geen in zin. Dat kan toch? Wij zijn met andere dingen bezig. Of ik dan, in ieder geval.’

Harold gaat en is even later buiten uitvoerig met iedereen in gesprek. Hij luistert naar alle verhalen en informeert naar wat er bekend is over de inbrekers. Zijn overbuurman weet hem van alles te vertellen. Er blijkt inderdaad een hele serie inbraken in de wijk te zijn geweest, op wel meer dan tien adressen hebben ze toegeslagen. De algemene consensus is dat de buurtavond bekend moet zijn geweest bij de inbrekers. Dat ligt het meest voor de hand. Ze waren dus op de hoogte, wat zou kunnen betekenen dat er iemand in de wijk woont die contact heeft met het criminele circuit, bewust of onbewust.

Dan stopt er een bestelbusje. Harold herkent de naam van het installatiebedrijf van alarmsystemen en maakt met een hartelijke handdruk een einde aan zijn gesprek met de overbuurman. ‘Ik wil voorkomen dat wij de volgende keer aan de beurt zijn,’ stelt hij over zijn schouder kijkend en hij loopt met de monteur de oprit op.

Julia kijkt door het raam naar haar vriend die grote bewegingen met zijn armen maakt, alsof hij een Harry Potter-koepel om het huis heen aan het toveren is. Er staat een monteur in een knalrode overall instemmend naast hem te knikken. Vervolgens lopen ze samen wat heen en weer, druk overlegend, terwijl ze plekken op de gevel aanwijzen. Er moeten kennelijk camera's komen. Het idee staat haar tegen, maar alles beter dan nog een bezoekje van die Chinees. Toch? Haar lijf trekt samen bij de gedachte dat monster weer te moeten zien. Zo is het toch? Of voelt ze nog iets anders? Zo vreemd, gisteravond was ze zo sterk en evenwichtig en nu opeens niet meer. Wat gebeurt er met haar? Wat is de verwarring die in haar zit? De angst voor en de weerzin tegen de indringer hebben haar de afgelopen nacht, na het vrijen, toch wakker gehouden. Ze heeft met plezier Harold zijn gang laten gaan tijdens de daad. Hij moest duidelijk stress afbouwen, omdat hij zo in paniek was geweest, maar zelf is ze er ook nog. Natuurlijk is hij vrij snel in slaap gevallen en normaal gesproken zou zijn kalme, diepe ademhaling haar een veilig gevoel hebben gegeven, maar dat bleek deze nacht toch niet te werken. Zij heeft de grote Chinees niet alleen gezien en gehoord, zij heeft hem ook tegen haar lijf gevoeld en geroken. Als ze eraan terugdenkt, kan ze weer zijn blik over haar lijf voelen gaan, drukt het staal van zijn wapen weer tegen haar borsten en lopen haar onmiddellijk de rillingen weer over de rug. Zo brutaal is die man, zo dierlijk bijna, zo onbehouwen. Zij heeft zich zo

kwetsbaar gevoeld en ze heeft tot de ochtend aan mogelijke vluchtroutes uit hun huis liggen denken, voor als hij nog eens langs zou komen. Ook de optie van nogmaals verhuizen heeft ze overwogen, ja, zelfs het idee van emigreren is in haar gedachten voorbijgekomen. Alles om de kans op een weerzien met die engerd zo klein mogelijk te maken. Ze wil nooit meer in zijn ogen hoeven te kijken, hem nooit meer hoeven te voelen of te ruiken. Voor haar zijn deze verwarrende herinneringen en associaties reden genoeg geweest om geen getuigenverklaring tegenover de politie te willen afleggen. Het zou betekend hebben dat ze alles van de avond opnieuw, tot in detail, zou moeten herbeleven en misschien zelfs wel meerdere keren. Weer die angst en spanning moeten doorstaan, terwijl ze het er nu al moeilijk genoeg mee heeft. Ze zou woorden hebben moeten zoeken die haar gevoelens zouden kunnen beschrijven en die bestaan niet, weet ze. Nooit zou ze kunnen uitleggen wat er vanbinnen met haar gebeurd is die avond. Waarom eigenlijk niet? Zo ingewikkeld is het toch niet? Waarom lijkt dat wel zo?

Daarom heeft zij ook van Harold de vorige avond geëist dat hij geen aangifte zou doen en heeft zij die middag de politie knalhard voorgelogen. Ze voelt zich labiel en verward en verlangt intens naar rust. Ze wil geen mensen om zich heen die lastige vragen zouden kunnen stellen. Lastige vragen? Wat zou een lastige vraag kunnen zijn? Dat vraagt ze zich opeens af. Het is toch een simpele situatie geweest? Nee,

toch niet. Er broeit iets in haar, een verwarring, iets tegenstrijdigs, iets wat haar onrustig maakt. Wat is dat? Een schaduw over haar geluk? Voelt ze iets aankomen? Wat is er aan de hand?

Harold stapt de keuken binnen, met in zijn hand een papier. 'Ongeveer twaalfhonderd euro en dan zijn alle deuren voorzien van camera's.' Hij begint van alles uit te leggen, over een op afstand aan te sturen systeem, maar het dringt maar nauwelijks tot Julia door. Ze heeft er sowieso weinig vertrouwen in. Zal die Chinees zich laten afschrikken door een paar camera's? Laat zo'n crimineel zich weerhouden omdat er een opname van zijn gezicht zou kunnen worden gemaakt?

'Luister je wel?'

'Nee, sorry.'

Harold doet later die avond nog eens uitvoerig verslag van alles wat hij op straat en van de installateur van het beveiligingsbedrijf te horen heeft gekregen. Ook leest hij haar voor wat er in de plaatselijke krant staat: 'De politie zegt aanwijzingen te hebben dat de Chinese maffia in de stad actief is geweest. De gebruikte werkwijze is kenmerkend voor dat soort georganiseerde bendes.' Julia lijkt te luisteren, maar zwijgt en kijkt strak voor zich uit.

'Wat is er?' vraagt hij.

'Ik weet het niet zo goed,' antwoordt zij zwakjes. 'Ik ga zo maar naar bed, denk ik, ik voel me niet goed. Ik heb een beetje buikpijn.'

Daar blijft het niet bij. De pijn wordt erger en luidt het begin in van wederom een afschuwelijke nacht.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=het-lijk-in-het-bos>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ